

ILONA VĪTOLA

PRIEKŠNOJAUTA

Kā sasalusi sirds,
Kā ledū kaltas jūtas.
...Bet kaut kur netālu
Palu starumēs mutuļo upes.
No kraujām krīt koki,
Ūdens kad izskalo saknes,
Straume neaizmieg miegā.
Mūžīgā nemierā marts.
Vēl atmoda priekšā -
To atnesīs upes
Trauksmainā skreja.
Uzplauks ievas,
Sazaļos zāle
Un lakstīgalas savā brīnišķā balsī
Naktī izkliegs šo plauksmi.

ZVAIGŽŅU PUTEKĻI

No sīkiem zvaigžņu putekļiem
Uz pasaules ir radies viss,
Un kārtību uz zemes šīs
Ir visam nosacījis Dievs:

Vai esmu puķe, kura zied,
Vai kukainis, kas lapai pāri iet,
Vai vējš, kas pāršalc Gaujas silus,
Vai ezers rāms, kas aizveļ viļņus zilus.

Es dabas daļa, iekausēts it visā,
Viens zvaigžņu puteklis no tālas tāles,
Bet savu ceļu, savu dzīves gaitu
Kā svarīgu un skaistu tveru.

MĀTEI

Paskaties, paveries priekā -
Kā zied tavs ābeļdārzs!
Pilns baltiem un sārtiem ziediem.
Un nav svarīgi,
Cik gadi ir aizgājuši.
Dvēselē krātais un dārzam dotais
Nu uzzied baltā un sārtā.
Nāks bērni un mazbērni,
Nāks cilvēki tuvi
Vērot ziedus un uzsmaidīs priekā.
Nāks vēlāk -
Sārtvaidžus ābolus baudīt -
Tie tava mūža augļi.

UGUNSPUĶES

Pēc visa, kas bijis -
Kad uguns pārgāja pāri,
Kad zvēroja liesmas,
Kad dūmu mutuļi griezās,
Kad kvēloja ogles,
Kad pēdās palika pelni-
Uzzied ugunspuķes.
Ceri tu arī -
Dvēselē ziedēs,
Plauks un liesmos
Ugunspuķes.
Vāri un kvēlaini ziedi
Bēdu krāsmatām pāri.

MIRKĻI

Cilvēka dzīves putekļos pelēkos
Plaukst prieka mirkļi kā ziedi,
Rītos pelēkos, mākoņos saltajos
Ielīst dvēselē skumji lieti.

Krāsu un jūtu šai dzīvē ir daudz,
Māki tās saskatīt, izprast un just,
Ilgas kā vālodzes lietu sauc,
Proti tās piepildīt, saklausīt, paust.

TAURIŅU SADEGŠANA

Varbūt par ilgu gaidījies esmu?
Varbūt pārāk ilgojies esmu?
Ko gan cerējies iegūt? -
Neko.

Cerību zvani kā tauriņi tumsā
Paviz mirklī pret gaismu skrejojot.
Uzliesmo naktī, sekundē sadeg -
Cerībā sasildīties.

RUDENS

Visi vēji vaļā laisti,
Lapas krīt un krīt,
Paskaties, cik apkārt skaisti,
Kādas krāsas vīst.

Rudens dārzos skumjas staigā,
Vēl uz atvasaru cer,
Daba ieslīgst mierā maigā,
Ziemai vērtus ver.

TĒVZEMES IZJŪTA

Kad tālumā esi,
Tad atmiņā smaržo rupjmaizes dona.
Dvēselē atplaiksni ilgas pēc mājām -
Tēvzemes izjūta tevī.

Kad svešumā esi,
Tad sapnī šalc priežu sili.
Tie sargā mājas un laukus tavus.
Tā - Tēvzemes izjūta tevī.

Kad projām aizbraucis esi,
Tad pāri tālumiem savējos jūti,
Viņu sirdspukstus straujos, prieku un trauksmi.
Tā - Tēvzemes izjūta tevī.